

ΤΑ ΟΛΙΣΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΚΥΣΤΕΣ

ΑΛΕΚΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η κοσμοθεωρία ΤΟ ΙΔΙΟΝ όπως διατυπώθηκε στις διάφορες εργασίες μου, προκαλεί την επέκταση των μαθηματικών που ισχύουν (και ήδη αναφέρθηκαν μερικά), αλλά και διατύπωση νέων. Η αναγκαιότητα αυτή, προκαλεί τα νέα μαθηματικά, τα οποία θεωρούνται συγκεντρωτικά, αφού ο άνθρωπος αντιδιαστέλλεται από την Θεό και τις ικανότητές της. Οι ικανότητες της Θεού, είναι η πέρα από την εμπειρία μας δυνατότητα ελέγχου και πρόβλεψης των επί μέρους εξελίξεων της ύλης, σε οποιαδήποτε και οσηδήποτε περιοχή των πολλαπλών συμπάντων. Είναι μία διάσπαρτη πολλαπλή και ταυτόχρονα συγκεντρωτική ικανότητα της Θεού και εμείς, άνθρωποι όντες με λίαν περιορισμένες ικανότητες, θα κατασκευάσουμε τα συγκεντρωτικά μαθηματικά, εργαλείο ελέγχου των πολλαπλών συμπάντων, τώρα που βαθμιαία περνούμε στην διαδοχή της Θεού στον έλεγχο των συμπάντων, της οποίας η συμβολή είναι επιτακτικά αναγκαία και προϋπόθεση.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ Η ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ

Ο μέγας Δημόκριτος, «δεν» τας άτομους ονόμαζε, «μηδέν» το κενό. Οι άτομες είναι εκεί από όπου ξεκινά η ύλη (ο Αριστοτέλης τις ονομάζει άτομες γραμμές). Οι άτομες κατά τον Δημόκριτο συμπεριφέρονται σαν σε δίνη και συνασπίζουν τα άτομα, που αποτελείται η ύλη. Κατά την άποψη του γράφοντος, οι άτομες γραμμές βρίσκουν δικαίωση στην κοσμοθεωρία, σαν διαταραχές του αιθέρα. Σας αναφέραμε τα παραπάνω, για να εννοήσετε, ότι το μηδέν είναι το κενό, το κενό ύλης, το κενό αριθμών και συνεπώς απροσδιόριστο, αφού μόνο η ύλη και οι αριθμοί προσδιορίζονται στην νόησή μας.

Θεωρείστε ένα κουτί μερικών διαστάσεων. Το κόβουμε διαδοχικά στα δύο, μετά στα τέσσερα, μετά στα οκτώ, τα δεκάξι, τα τριάντα δύο και συνεχώς το διαιρούμε στο άπειρο. Σχηματίζουμε ένα όριο, ο χώρος του κουτιού μικραίνει και τείνει στο μηδέν. Το μηδέν αυτό, είναι ένα όριο, ένα σύνορο, τίποτε παραπέρα από αυτό υπάρχει αξιωματικά, αφού και αυτό δεν υπάρχει. Υπό+άρχω, υπάρχω, βρίσκομαι εντός κάτι και το μηδέν δεν υπάρχει, γιατί δεν βρίσκεται εντός κανενός, διαφεύγει, είναι απροσδιόριστο. Είναι το κενό του Δημόκριτου, το κενό που δεν έχει διαστάσεις, κάτι «πέρα» από την ύλη, άυλο και εμείς μόνο ύλη προσδιορίζουμε. Είναι το απόλυτο μηδέν, το οποίο είναι Ένα (δείτε, το απόλυτο μηδέν είναι Ένα, δηλαδή προσιτό απροσδιόριστο, αφού είναι Ένα).

Τώρα έχουμε την ύλη, όπως τα άτομα με τον πυρήνα τους. Διατομικός διαστατός χώρος μεταξύ πυρήνα και ηλεκτρονίων, κενός. Όπως και διαστρικός χώρος κενός. Είναι κενός ύλης, αλλά έχει διαστάσεις. Συνεπώς αξιωματικά «κάτι» υπάρχει εκεί, κάτι που δεν είναι ύλη. Είναι

ο αιθέρας, συνεχές μέσο, αλλά όχι ύλη. Η ύλη είναι σχηματισμοί του αιθέρα. Φυσαλίδα αραιού αιθέρα πολύ μικρή περιβάλλεται από τον συνεχή πυκνότερο άπειρο αιθέρα και τρεις φυσαλίδες αραιού αιθέρα συνασπίζουν το στοιχειώδες υλικό σωματίο, το ηλεκτρόνιο ή το πρωτόνιο. Κάθε αραιή φυσαλίδα έχει μέσα της κόκκους πυκνού αιθέρα και οι κόκκοι συμπεριφέρονται σαν ιδανικό αέριο. Συγκρούονται και με τον φλοιό της αραιής φυσαλίδας και η παραμόρφωση του φλοιού από την σύγκρουση, διαδίδεται στον περιβάλλοντα πυκνότερο αιθέρα σαν τις άτομες γραμμές του Δημόκριτου. Είναι οι δυναμικές γραμμές του ηλεκτρικού φορτίου του στοιχειώδους σωματίου.

Έτσι διατυπώθηκε η έννοια του Ενός και Απολύτου μηδενός και η έννοια του σχετικού και διαστατού μηδενός, το οποίο απαντά πολλαπλά μέσα στην Δημιουργία.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΤΟ ΜΗΔΕΝ

Είναι προϋποθέσεις των μαθηματικών, ο πολλαπλασιασμός με το μηδέν οποιουδήποτε αριθμού, να ισούται με το μηδέν. Η διαίρεση αριθμού με το μηδέν, είναι κάτι το απροσδιόριστο. Η διαίρεση του μηδενός με άλλο αριθμό, δίνει μηδέν. Η πρόσθεση ή η αφαίρεση του μηδενός σε οποιοδήποτε αριθμό, να δίνει τον αριθμό. Προσθέτουμε, αφαιρούμε και πολλαπλασιάζουμε ή διαιρούμε ομοειδή, δηλαδή αριθμούς. Το μηδέν είναι ένας αριθμός. Οι αριθμοί και τα εν γένει μαθηματικά, αντανακλούν το Όλο και την ύλη.

Δείτε τώρα, $a^3 = axaxa$, δηλαδή η τρίτη δύναμη του a , είναι ο πολλαπλασιασμός του ίδιου του a επί τον εαυτό του, τρεις φορές. Και a^n είναι ο πολλαπλασιασμός του a επί τον εαυτό του n φορές. Συνάγεται δια της λογικής, ότι ο a πολλαπλασιαζόμενος μηδέν φορές επί τον εαυτό του, είναι μηδέν. Μηδέν φορές ο εαυτός του κάτι επί τον εαυτό του, λογικά ισούται με το μηδέν. Παράλληλα γνωρίζουμε,

$$a^n / a^n = a^{n-n} = a^0 = 1$$

δηλαδή μηδέν φορές τον a επί τον εαυτό του, ίσον με ένα. Η λογική της μαθηματικής διαδικασίας που ακολουθήσαμε, δίνει μονάδα στην μηδενική δύναμη του a , αλλά η λογική ακολουθία λέει, ότι μηδέν φορές ο a επί τον εαυτό του, ίσο με μηδέν. Είναι αυτό αντίφαση, ή λογική αναγκαιότητα;

Η ΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΣΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΗ ΕΙΝΑΙ

Το Είναι είναι η ύλη, το Μη Είναι, είναι το άυλο, το κενό, όπως το αναπτύξαμε.

Δείτε τώρα η κινητική ενέργεια είναι, $E_{kin} = \int_0^v m \frac{dv}{dt} dx = \frac{1}{2} mv^2$. Η κινητική ενέργεια είναι μέτρο της κίνησης υλικού αντικειμένου, παρίσταται ως η μισή μάζα επί το τετράγωνο της ταχύτητας. Αυτή καθ' αυτή η κινητική ενέργεια, είναι συνδιασμός ιδεών, αν και ποσοτικοποιείται είναι συνδιασμός άυλων ιδεών, είναι άυλη, είναι κενό ύλης, είναι ιδέες (έννοιες μάζας, ταχύτητας άυλες), είναι απόλυτο κενό σαν ενέργεια, διαστατό κενό σαν

επένδυση στην ύλη. Και, προσέξτε, το ολοκλήρωμα έγινε από μηδέν μέχρι ταχύτητα v , όπως όφειλε σε κάθε σώμα αρχικά. Δηλαδή, αρχικά όλα ξεκίνησαν από το μηδέν.

Δείτε τώρα, κάθε περιφερόμενο σώμα έχει την μαθηματική κεντρομόλο δύναμη,

$$F = mv^2/r = (mvr)^2/mr^3 = k/r^3$$

Η δύναμη αυτή είναι αρνητική για κεντρικές δυνάμεις όπως ηλεκτρικών φορτίων και βαρύτητας και δείτε την δυναμική ενέργεια των ηλεκτρικών φορτίων του ατόμου του υδρογόνου,

$$E_p = \int_0^r -\frac{e^2}{4\pi\epsilon_0 r^3} dr = +\frac{3e^2}{8\pi\epsilon_0 r^2}$$

Όταν η δύναμη είναι αντιστρόφου κύβου, είναι κυκλική, δηλαδή απλή αρμονική ταλάντωση. Όπως δώσαμε τις πράξεις, η δυναμική ενέργεια μεταξύ πρωτονίου-ηλεκτρονίου είναι θετική, όπως απαιτεί η απλή αρμονική ταλάντωση και ίση με την κινητική.

Και τώρα δείτε δύο ηλεκτρικούς δακτυλίους παράλληλους και ίσους να αλληλεπιδρούν μαγνητικά, η μαγνητική δύναμη είναι $F = \mu_0 I^2 (2\pi R)/2\pi r$ και $R =$ ακτίνα ηλεκτρικών δακτυλίων και $r =$ απόσταση ηλεκτρικών δακτυλίων.

$$\text{Όμως προσέξτε, } \int_0^r \frac{1}{r} dr = \frac{1}{0} = \frac{1^0}{0^0} = \left(\frac{1}{0}\right)^0 = 1$$

Το απροσδιόριστο $1/0$ υψωμένο στην μηδενική, ισούται με την μονάδα και το μηδέν στην μηδενική, ισούται με το μηδέν λογικά. Το απροσδιόριστο είναι αριθμός όπως αναλύθηκε και συνεπώς στην μηδενική δύναμη ισούται με την μονάδα. Παράλληλα, αν θεωρήσουμε και πρέπει το απόλυτο μηδέν ως ένα, τότε $0^0 = 0^a/0^a = 1$.

Τότε η δυναμική ενέργεια της μαγνητικής δύναμης των δακτυλίων είναι,

$$E_m = \int_0^r \frac{\mu_0 I^2 R}{r} dr = \mu_0 I^2 R.$$

Εδώ βλέπουμε την αναγκαιότητα να είναι λογική αυτή η ενέργεια παραγόμενη από μηδενική ακτίνα έως ακτίνα r , γιατί ο λογάριθμος που πρώτα ήταν λύση του ολοκληρώματος, δεν έχει νόημα στην δημιουργία. Το μέγεθος αυτό της μαγνητικής δυναμικής ενέργειας, προέρχεται από την ολοκλήρωση της δύναμης όπως είδαμε.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Όπως διατυπώθηκε, η κινητική ενέργεια είναι ένα μέτρο της κίνησης υλικού σώματος. Δεν είναι μονότιμο μέγεθος, αλλά συνδιασμός μονοτίμων, της μάζας και του μέτρου απόστασης διά τον χρόνο. Μάζα, απόσταση και χρόνος, είναι μεγέθη που μετρούνται μονοτίμως. Ο συνδιασμός των μονοτίμων μεγεθών, δίνει την κινητική ενέργεια του σώματος. Είναι ένα μέγεθος, μία ποσότητα, συνδιασμός των ποιοτήτων των μονοτίμων μεγεθών. Αυτές οι ποιότητες και ο συνδιασμός τους, εκφράζονται με τις έννοιες της μάζας, της απόστασης και του χρόνου. Οι έννοιες ή και ιδέες του Πλάτωνα, είναι άυλες, η ενέργεια σαν συνδιασμός

ιδεών φωλιάζει στο κενό, το απόλυτο μηδέν. Φωλιάζουν ποιότητες και η κινητική ενέργεια σαν ποιότητα, «εκχέεται» ποσοτικά από το άυλο και χαρακτηρίζει το κινούμενο σώμα στο οποίο επενδύεται.

Η δυναμική ενέργεια εκφράζει την κατάσταση της ύλης, των μαζών ή των φορτίων ή των μαγνητών και είναι μία εν δυνάμει ενέργεια να μετατραπεί σε κινητική (απλός αρμονικός ταλαντωτής), ή να εκφράζει τις συνθήκες ισορροπίας σωμάτων (βαρυτική ενέργεια, ενέργεια δυναμική φορτίων και μαγνητικών δακτυλίων, κλπ). Σε όλες τις περιπτώσεις είναι συνδιασμός αύλων ιδεών που ποσοτικοποιείται μέσα στην ύλη και πηγάζει, προσδίνεται από την πηγή του απολύτου μηδενός, όπου φωλιάζει. Όπως στην κλεψύδρα που εκχέεται η άμμος από την μία πλευρά στην άλλη, όταν αυτή γίνει από κάτω, έτσι κάτω είναι η ύλη, όπου «εκχέεται» το άυλο ρευστό της ενέργειας από το απόλυτο κενό όπου εδράζει, στην ύλη όπου ποσοτικοποιείται.

Τέλος, υπάρχει η θερμική ενέργεια. Αυτή στην ύλη είναι συχνότητες ταλάντωσης των σωματίων με πλάτος ταλάντωσης, σαν μάζες δεμένες σε ελατήριο. Οι συχνότητες αυτές βρίσκονται στην περιοχή των μικροκυμάτων και του υπερύθρου, γιατί αυτές οι ακτινοβολίες είναι και θερμικές. Που σημαίνει ότι οι ταλαντώσεις είναι όπως ο απλός αρμονικός ταλαντωτής, που έχει δυναμική και κινητική ενέργεια. Άρα λοιπόν η θερμική ενέργεια, είναι το άυλο εκείνο ρευστό, που ρέει από το αδιάστατο μηδέν στην ύλη και ταλαντώνει τα σωματάρια της ύλης σε ορισμένη περιοχή συχνοτήτων. Είναι ειδική δυναμική και κινητική ενέργεια. Μπορούμε να δώσουμε την ισότητα της θερμικής ενέργειας $E=CT=hf$ και το f σε συχνότητες μικροκυμάτων και υπερύθρου.

Η δυναμικές και η κινητική ενέργεια ποιοτικά βρίσκονται μέσα στο απόλυτο μηδέν, αλλά ποσοτικά είναι άπειρες. Και μπαίνουμε στην ανάλυση του απείρου.

ΕΜΠΕΙΡΙΚΑ ΚΑΙ ΧΩΡΗΤΙΚΟ ΑΠΕΙΡΟ

Για να φθάσουμε τις έννοιες του απείρου, θα αναλύσουμε την Ελληνική βασίλισσα γλώσσα. Α+πείρα, πείρα= εμπειρία, άπειρο το πέρα από την εμπειρία, έστω εκείνη του εγκεφάλου και όχι μόνο των αισθήσεων. Αλλά παράλληλα, α+πέρας, αυτό που δεν έχει πέρας, τέλος, το ποσοτικό και χωρικό άπειρο.

Το σύμπαν, τα σύμπαντα, είναι τεράστια σε χώρο και ποσότητα σωμάτων. Όμως είναι πεπερασμένα, αλλά πέρα από την εμπειρία. Είναι άπειρα στην νόηση και τις αισθήσεις, είναι όμως τα πεπερασμένα άπειρα του πλήθους των ηλεκτρονίων, του πλήθους των ζώων, των φυτών κλπ, αλλά και πεπερασμένα άπειρος ο χώρος τους που περιέχονται. Έτσι σχηματίζεται η αναγκαιότητα των διακριμένων μεταξύ τους απείρων, θα έχουμε το $\infty_A \neq \infty_A \times k \neq \infty_A/k$, k =αριθμός πεπερασμένος, και $\infty_A + \infty_A = 2\infty_A$, κλπ.

Αλλά όμως η έκταση του αύλου αιθέρα, είναι απολύτως άπειρη, ατέλειωτα άπειρη, και μέσα του υπάρχουν τα πεπερασμένα άπειρα σύμπαντα. Αποδεχόμαστε λοιπόν το Ένα, το Απόλυτο Άπειρο. «Δίπλα» λοιπόν στο ένα και αδιάστατο μηδέν, ισχύει το Ένα και Απόλυτο Άπειρο. Δίπλα στο θήλυ απόλυτο μηδέν, υπάρχει το Απόλυτα Άπειρο, που συμπληρώνει όλους τους χώρους, συνεπώς εμπεριέχει το απόλυτο μηδέν και ταυτόχρονα είναι «δίπλα» του

γιατί το απόλυτο μηδέν δεν εμπεριέχεται πουθενά. Το Ένα, το Απόλυτο Άπειρο προβάλλει σαν το άρρεν, που θα γονιμοποιήσει με τις πολλαπλές άπειρες ικανότητες σαν σπόρο, το αδιάστατο και απρόσωπο μηδέν, το οποίο προϋπάρχει όπως και το άπειρο. Και θα γονιτοποιηθεί το απρόσωπο μηδέν και θα αυτογεννηθεί ο προσωπικός Θεός, το πρόσωπο αδιάστατο μηδέν, που είναι και πάλι θήλυ, αφού θα γεννήσει τα σύμπαντα, συλλαμβάνοντας μέσα στον Νου του, τα άπειρα, ατελείωτα σε έκταση αδιάστατα σημεία, με τις πολλαπλές ικανότητες που απέκτησε. Θα θέσει σε ταλάντωση τα σημεία και εδώ είναι η γέννηση, η μετάπτωση των αδιαστάτων σημείων από την νόηση και φαντασία, σε απολύτως άπειρο σε έκταση, παλλόμενο πραγματικό αιθέρα. Το Απολύτως Άπειρο που ήταν Ιδέα, πραγματοποιείται διά του θήλεως αδιαστάτου μηδενός, το οποίο είναι η δεξαμενή της ενέργειας και των δυνάμεων και γεννά το αδιάστατο μηδέν τον αιθέρα και την προϋπόθεση της άπειρα πεπερασμένης ύλης.

Η ΤΑΛΑΝΤΩΣΗ ΤΟΥ ΑΙΘΕΡΑ

Τα αδιάστατα σημεία, είναι ατελείωτα και διαδέχονται τα αρνητικά σημεία τα θετικά εναλλάξ. Το σημείο στην πραγματικότητα του Όλου, είναι μία στιγμή, όταν ο παλλόμενος όγκος του Αιθέρα γίνει μηδέν, δηλαδή $V=V_{\max}\cos(\omega t+\varphi)$ (1). Και όταν $\omega t+\varphi=k\pi$, τότε $V=0$, τότε έχουμε το σημείο, από όπου προήλθε με ταλάντωση ο όγκος V του αιθέρα.

Ο όγκος V , υπόκειται στην συνθήκη ότι θα μεταβληθεί από 0 μέχρι π . Από π έως 2π είναι μηδέν και η εξίσωση είναι η (1). Τα αρνητικά σημεία έχουν ταλάντωση $V=V_{\max}\cos(\omega t+\pi+\varphi)$ και θα μεταβληθεί από π έως 2π , με την συνθήκη ότι από 0 έως π θα είναι μηδέν, σημείο δηλαδή. Στα αρνητικά σημεία, ο όγκος θα είναι αρνητικός, εναλλάξ συνύπαρξη του θετικού με το αρνητικό. Η ταλάντωση των αρνητικών σημείων, ισοδυναμούν με αντίστροφη κυκλική κίνηση των θετικών, σε πολικές συντεταγμένες.

Γενικά την κατάσταση περιγράφει η εξίσωση $V=V_{\max}\cos(kx-\omega t+\varphi)$ για τα θετικά σημεία (όταν $kx=c$, τότε πηγαινουμε στην (1), αλλά και οδηγούμαστε στον τρισδιάστατο άπειρο χώρο με κατάλληλο x , αν το x =διάνυσμα). Και σε μία πιο γενική μορφή, $V=V_{\max}e^{i(kx-\omega t+\pi+\varphi)}=V_{\max}\cos(kx-\omega t+\varphi)+iV_{\max}\sin(kx-\omega t+\varphi)$. Το φανταστικό μέρος της γενικής μορφής της εξίσωσης, παριστά την ημιτονική ταλάντωση που συμβαίνει στην φαντασία της Θεού και η πραγματική συνημιτονική ταλάντωση, συμβαίνει στην φύση, στον αιθέρα.

Το τετράγωνο του όγκου, είναι θετικό και για τα θετικά και για τα αρνητικά σημεία. Ο μέσος όγκος σε μία περίοδο ταλάντωσης στο τετράγωνο είναι $V^2 = \frac{1}{2} V_{\max}^2$. Από την σχέση αυτή, προκύπτει ότι ο ενεργός πραγματικός όγκος είναι $V_a=0.707 V_{\max}$ και για τα θετικά και για τα αρνητικά σημεία, που θα διαφέρει κατά π . Η έννοια του πραγματικού ενεργού όγκου του σημείου που παράγει τον αιθέρα, είναι αναγκαία γιατί ο όγκος πρέπει να είναι θετικός και για τα αρνητικά σημεία, στην κατανόηση του Όλου.

Η ενέργεια του σημείου, μεταβάλλεται μεταξύ δυναμικής και κινητικής και θα είναι, $E_k = \frac{1}{2} m\omega^2 A^2$ και A είναι το πλάτος ταλάντωσης με συχνότητα ω και του οποίου η μη ύλη m του σημείου είναι η ενεργός m_a . $m_{\text{sign}}\cos(kx+\omega t+\varphi)$ είναι η ταλάντωση της μη ύλης του σημείου, που έχει ενεργό μη ύλη m_a .

ΟΙ ΕΛΚΥΣΤΕΣ

Καλούμε σαν ελκυστή με σύμβολο Ω , την ιδιότητα της έκχυσης στην ύλη από το αδιάστατο μηδέν, ιδιοτήτων που αποδίδονται στην ύλη. Έτσι η δυναμική ή κινητική ενέργεια σώματος, η μάζα του ή το φορτίο, ο χρόνος ή η θέση του κλπ, είναι ελκυστές και απορρέουν από το αδιάστατο μηδέν. $\Omega \frac{1}{2} m v^2$, όταν ποσοτικοποιείται το m , και το v , τα οποία μπορούν να είναι ελκυστές Ωm , ή $\Omega m e t / \Omega s e c$ η ταχύτητα και το Ω ο ελκυστής, ποσοτικοποιεί τα μεγέθη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Επεξεργαστήκαμε τις έννοιες του μηδενός και του απείρου σχετικά με την ύλη. Δαμάσαμε τα απροσδιόριστα και φθάσαμε στην «ύπαρξή τους». Το απόλυτο μηδέν, το απόλυτο κενό, είναι το μη Είναι, το μη Ον. Κενόν τε μη Είναι, θα πει ο Δημόκριτος. Από την άλλη μεριά, το χωρητικό το απόλυτο άπειρο, είναι το απροσδιόριστο του Όλου. Το απόλυτο μηδέν υπάρχει δίπλα στο απόλυτο άπειρο. Και το απόλυτο άπειρο γονιμοποίησε το απόλυτο μηδέν, συνεπώς δια του απολύτου μηδενός ποίησε τα πάντα.